

הקצין מהקבוץ שצעק שמע ישראל

ספור פלא על אמונה בה', אהבת ישראל, ושבועה קדושה אחת.

הָיָה זֶה בְּמוֹצָאֵי שַׁבָּת,
בְּעֻצּוֹמָהּ שֶׁל מִלְחָמַת
יוֹם הַכּפוּרִים הַקָּשָׁה.
הָרַב וְהַזָּמַר שְׁלֵמָה
קָרְלִיבֶרְגְּ הִגִּיעַ לַחֲזִית כְּדִי
לְשַׁמַּח אֶת חִילֵי צֹה"ל.

מֵאוֹת חִילִּים שָׁלְבוּ יָדֵים,
שָׁרוּ בְּדַבָּקוֹת, וְהִתְפַּלְּלוּ
עַל יְשׁוּעַת יִשְׂרָאֵל.
הָאוִירָה הִיָּתָה קְדוֹשָׁה
עַד לֵב הַשָּׁמַיִם.

כְּשֶׁהִסְתִּימָה הַהוֹפָעָה, נִגַּשׁ אֶל הָרֵב שְׁלֵמָה קֶצִין אֶחָד. עֵינָיו הָיוּ מְלֵאוֹת בְּדִמְעוֹת וְקוֹלוֹ רָעַד מִהִתְרַגְּשׁוֹת.
"רִבִּי, לַחֲשׁ הַקֶּצִין בְּשֶׁקֶט, "אֲנִי חַיֵּב לְסַפֵּר לָךְ מַה שֶּׁקָּרָה לִּי בַּמְלָחְמָה..."

"גִּדְלָתִי בְּקִבּוּץ שֶׁל 'הַשּׁוֹמֵר הַצָּעִיר', סִפֵּר
הַקָּצִין. "הָיִיתִי חִלּוּנִי גָמּוּר. הָאֲמִנְתִּי בְּכָל לְבִי
שֶׁאֵין אֱלֹקִים, חֵס וְשָׁלוֹם!"
"חֲזַרְתִּי וְאָמַרְתִּי לַבָּנִים שְׁלִי בַּבַּיִת: 'אֵין
הַבְּדִיל בֵּין עַם יִשְׂרָאֵל לַגּוֹיִים, וְהַדָּת הִיא רַק
אֲבָל כַּמָּה שְׁטָעִיתִי..."

וְאִזּוֹ פָּרָצָה הַמִּלְחָמָה הַקָּשָׁה. הַקָּצִין נִשְׁלַח אֶל לֵב
הַקְּרָבוֹת.
לְצִדּוֹ, כָּתַף אֶל כָּתֵף, נִלְחַם קָצִין אַחֵר, בֶּן קְבוּץ דָּתִי.
גִּבּוֹר אֲמִתִּי עִם נֶפֶשׁ עֲדִינָה, שֶׁהָיָה מְחוּבָּר בְּכָל לְבוֹ לָהּ."

מִשְׁהוּ אֶחָד הַפְּרִיעַ מְאֹד לַקָּצִין
הַחֲלוֹנִי. מִהֲרָגַע שֶׁהִתְחִילוּ
הַקָּרְבוֹת, בְּתוֹךְ כָּל הָרֶעֶשׂ וְהָאֵשׁ,
הַקָּצִין הִדָּתִי שָׂאג כָּל הַזְמַן:

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל,
ה' אֱלֹהֵינוּ,
ה' אֶחָד!

הַצַּעֲקוֹת שֶׁגָּעוּ אֶת הַקָּצִין הַחֲלוֹנִי.
"תַּעֲשֶׂה לִּי טוֹבָה וְתַפְסִיק עִם זֶה!"
הִתְחַנֵּן, "אַתָּה יוֹדֵעַ שְׁאֲנִי לֹא מֵאֲמִין בִּה'
אֲבֵל הַקָּצִין הַדָּתִי הַבֵּיט בּוֹ בְּשִׁלּוֹה
וְאָמַר: "תִּלָּחֶם אַתָּה בַּדֶּרֶךְ שְׁלֹךְ, וְאֲנִי
אִלָּחֶם בַּדֶּרֶךְ שְׁלִי."
עִם הַזְּמַן, פָּשׁוּט הִתְרַגֵּל. בְּתוֹךְ
הַקָּרֵב, זֶה הָפֵךְ לְקוֹל הַמּוֹכֵר שְׁלוֹ.

וְאִזְ הִגִּיעַ יוֹם חֲמִישִׁי, לַפְּנוֹת בֶּקָר. הַקָּרְבוֹת הִתְחִדְּשׁוּ בְּכוֹחַ אִמְתָּנִי.
הַקָּצִין הַחֲלוֹנִי מָצָא אֶת עֲצָמוֹ בְּלֵב הַסֶּעֱרָה. הוּא צָפָה לְשִׁמוּעַ שׁוֹב אֶת
הַקָּרִיאָה הַקְּדוּשָׁה שֶׁל חֵבְרוֹ... אָבֵל הָיָה שֵׁם רַק שֶׁקֵּט מוֹזָר וּמִפְחִיד.

הוא הסתכל הצידה ולבו נחרד. הקצין הדתי, חברו האהוב,
נפגע קשה מאוד ושכב בשורת הפצועים.
הוא נפל על ידו, חבק אותו ובכה: "אני כל כך אוהב אותך!
הלוואי שיכולתי למות במקומך! מה אני יכול לעשות למענך?"

הַקָּצִין הַדָּתִי, בְּשֹׂאֲרִית כַּחוֹתָיו הָאַחֲרוֹנִים, פָּקַח אֶת עֵינָיו הַטְּהוֹרוֹת.
הוּא הַבֵּיט בַּחֲבֵירוֹ וְלַחֹשׁ: "תֵּשְׁבֵּעַ לִי... תֵּשְׁבֵּעַ לִי שְׂאֵתָה תִצַּעֵק 'ה' אֶחָד'
ה' אֶחָד' בְּמִקוֹמִי!".

וּבָאוֹתוֹ רָגַע,, סִפֵּר הַקָּצִין בְּדַמְעוֹת לָרֹב קִרְלִיבָה, "הִרְגַּשְׁתִּי שֵׁשׁ אֱלֹקִים!"
הִרְגַּשְׁתִּי כְּאִלוֹ כָּל שַׁעְרֵי הַשָּׁמַיִם נִפְתָּחִים לִפְנֵי! הִבַּטְתִּי בּוֹ וְזַעַקְתִּי: 'אֲנִי
נִשְׁבַּע לָהּ! אֲנִי, יִלְדִי וְנִכְדִי – כָּלֵנוּ נִצָּעַק בְּמִקְוֶמָה!"

מתוך בְּכִי וְאַמוֹנָה שְׁלֵמָה, פֶּתַח הַקָּצִין אֶת פִּיו וְשָׁאֵג לַשָּׁמַיִם:

שָׁמַע יְשׁוּעָה, ה'
ה' אֶלְקֵינוּ, ה' אֶחָד!

למרות שזה היה באמצע המלחמה,
הקצין שחרר הביתה ליום אחד.
הוא מהר ישר אל בניו בקיבוץ.

הוא חיבק אותם חזק ואמר: "בנים
יקרים שלי, טעיתי כל השנים!
באמת יש אלקים בעולם, והוא
אוהב אותנו!"

סגירת המעגל

שנים רבות אחר כך, נגש קצין
אחר לרב קרליבך וספר:
"גם אני הייתי שם בקרב.
כששמעתי את ספורו, גם לבי
נפתח וחזרתי בתשובה!"

ילדים יקרים!
המלים "שמע ישראל"
ותפלה מהלב –
בוקעות את כל הרקיעים!
ה' תמיד אתנו, שומר
ומחכה לקולנו.